

A Fővárosi Ítéletábla a dr. Palatics Edit ügyvéd (Németh és Palatics Ügyvédi Iroda) által képviselt I.rendű felperes neve (**I. rendű felperes címe**) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek, a Balsai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 10. napján meghozott 24.P.25.890/2014/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperest terhelő eljárási illetéket 108.000 (Száznyolcezer) forintra felemeli, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 17.000 (Tizenhétezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 144.000 (Száznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I. rendű felperes 2009. óta a **N.** Kft. ügyvezetője. 2014 júliusában a **N.** gazdasági problémáival kapcsolatban támogatásért a befektetőkhez és az előfizetőkhez fordult. A **N.** című újsággal kapcsolatos anyagi problémák ezzel a széles nyilvánosság előtt ismertté váltak.
II. rendű felperes ügyvezetője az I. rendű felperes, III. rendű felperes a cég egyik tulajdonosa. II. rendű felperes 2014 novemberében megnyitotta **az éttermet b.-i V. utca 5. szám alatt.**

Az **internetes oldalon** 2014. december 9. napján „Elegáns éttermet nyitott az anyagi gondokkal küzdő **N.** kiadójának vezetője” címmel cikk jelent meg. Ebben az alábbi mondatok olvashatóak:
„Miközben továbbra is jelentősek a **N.** gazdasági problémái, s volt olyan időszak, hogy akadoztak, csúsztak az újságírók fizetései, néhány héttel ezelőtt elegáns éttermet nyitott a belvárosban I.rendű felperes neve, a napilap kiadójának ügyvezető igazgatója - értesült az **internetes oldal**
A kiadó ügyvezető igazgatója kérdésünkre értetlenül állt a napilap szerkesztőségének folyosói pletykái előtt, miszerint **az étterem a N.** megmentésére érkezett támogatások egy részéből nyithatta meg kapuit.
Érdekes szerkesztőségi pletykának próbált utánajárni a **internetes oldal**
Portálunkat ugyanis több, **N.-nél** dolgozó újságíró is arról tájékoztatta, hogy miközben a napilap feje fölül továbbra sem vonultak el a viharfelhők, s csak enyhültek, de nem oldódtak meg a **N.** gazdasági problémái, I.rendű felperes neve,

a kiadó ügyvezető igazgatója néhány hete patinás éttermet nyitott a belvárosban, a **V.** mögött. A lapnál dolgozó újságírók úgy vélik, a **N.** megmentésére érkezett támogatásoknak egy része segíthette **I. rendű felperest** és lányait az étterem megnyitásában.

A híreszteléseket az érintettek is cáfolták, ugyanakkor az ügyben több érdekességre is bukkantunk... Az étteremben **I. rendű felperes** lányának élettársa, **T.-T.Gy.** is érdekelt. Pikáns, hogy **I. rendű felperes** neve már a **N.-nél** is adott munkát lánya élettársának, miután **T.-T.Gy.** volt az, aki megtervezhette és kivitelezhette a **N.** 140 éves évfordulójára készült emlékérmét."

A cikkkel együtt az alperes közzétett egy **III. rendű felperesről** hozzájárulása nélkül készített fényképfelvételt is, amely **III. rendű felperest** a cikk megjelenését követő kb. 1-2 hónap időtartamig kitakarás nélkül ábrázolta, majd ezt követően pontosan meg nem határozható időpontban alperes a **III. rendű felperes** képmását ún. kipixeléssel felismerhetetlenné tette.

Felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy alperes cikkében valótlan híresztelésekkel és a való tények hamis színben történő feltüntetésével azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperesek a **N.** napilap megmentésére érkezett pénzekből nyitották meg és üzemeltetik **az éttermet**, ezzel pedig megsértette a felperesek jóhírnévhez való jogát, becsületét és emberi méltóságát. **III. rendű felperes** sérelmezte, hogy alperes az őt ábrázoló fényképet hozzájárulása nélkül megjelenítette, ezzel megsértette **III. rendű felperes** képmáshoz való jogát is. Kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását, az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezni és további jogsértéstől eltiltani. Kérték továbbá az alperest az **I. rendű felperes** részére 500.000 forint, **II. rendű felperes** részére 300.000 forint, **III. rendű felperes** részére 400.000 forint összegű sérelemdíj és annak 2014. december 9. napjától járó törvényes kamatai és perköltség megfizetésére kötelezni. Kérték, hogy a bíróság arra is kötelezze az alperest, hogy **az internetes oldalon** a sérelmezett cikkel azonos helyen és betűmérettel jelentesse meg a bíróság ítéletének rendelkező részét. Keresetük jogalapjaként a Ptk. 2:42. § (1)-(2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (1)-(2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a), b) és 2:52. §-át jelölték meg.

Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását, a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott a Ptk. 2:44. §-ára. Előadta, hogy **I. rendű felperes**, mint a **N.** című sajtótermék kiadója, közéleti szereplőnek tekinthető. Ezt támasztja alá az, hogy rendszeresen nyilatkozik a sajtóban a **N.** újság gazdasági problémáival kapcsolatban, az **I. rendű felperes** ebben a körben a nyilvánosság elé lépett, így az ezzel kapcsolatos tevékenységét kritizálhatóvá tette. A **N.** című újság gazdasági helyzetével összefüggésben a közéletben társadalmi diskurzus alakult ki, így közügynek tekinthető. Állította, hogy a felperesek által sérelmezett kijelentések nem tényállítások, hanem véleménynyilvánításnak, újságírói következtetéseknek tekinthetők. Így ezeket a közléseket a Ptk. 2:44. §-ában foglaltaknak megfelelően kell vizsgálni és értékelni. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 7/2014. (III.7.) AB határozatára, valamint a 13/2014. (IV.18.) AB határozatra. Álláspontja szerint, a sérelmezett közléseket a PK 12. számú állásfoglalás alapján kell értelmezni, így nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk alapján kell figyelembe venni. A jogsértés elbírálásánál nem lehet a használt kifejezéseket elszigetelten, kiragadottan vizsgálni. Tekintettel kell lenni a szövegösszefüggésre. Felperes tevékenységére tett alperesi közlések olyan tartalmi következtetések, amelyek valós tényeken alapultak és nem voltak okszerűtlenek. Így azok valótlan tényállításnak nem tekinthetők és még téves következtetés esetén is a véleménynyilvánítás szabadságának körébe vonhatóak. Felperesek közéleti tevékenysége nem vitásan közügy, ezért az ezzel kapcsolatos közlések a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élveznek. Előadta, hogy a cikkben egyébként nem azt állította alperes, hogy a felperesek jogtalanul használt pénzből nyitották meg az éttermet, hanem azt,

hogy a **N.** szerkesztőségében van egy olyan szóbeszéd. Egyebekben az alperes a cikk megírásakor a tőle elvárható gondossággal járt el, minden érintett nyilatkozatát beszerezte. A cikk nem tekinthető egyoldalúnak, mert abban a felperesek, illetve egyéb személyek részéről a cáfolat is megtalálható, I. és II. rendű felperesek vonatkozásában tehát nem valósult meg személyiségi jogsértés. III. rendű felperest illetően arra utalt, hogy az őt ábrázoló fénykép olyan módon került a cikkhez feltöltésre, amelynek során az arcát ún. apró pixelezéssel felismerhetetlenné tették. Ez nem tekinthető személyiségi jogot sértőnek, megfelel a kialakult bírói gyakorlatnak. A felperesek joghátrányt nem igazoltak, bizonyítási indítványt pedig nem tettek.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnévhez való jogát és az I. és III. rendű felperesek emberi méltóságát azzal, hogy az általa üzemeltetett **internetes oldalon** 2014. december 9-én megjelent „Elegáns éttermet nyitott az anyagi gondokkal küzdő **N.** kiadójának vezetője” című cikkben valótlanul híresztelte, hogy **az étterem a N.** megmentésére érkezett támogatások egy részéből nyithatta meg kapuit és a **N.** megmentésére érkezett támogatások egy része segíthette a felpereseket az étterem megnyitásában. A valós tényeket olyan színben tüntette fel, amelyek azt hamis látszatot keltették, hogy a **N.** anyagi gondjai és az étterem megnyitása között pénzügyi összefüggés van.

Megállapította, hogy az alperes megsértette III. rendű felperes képmáshoz való jogát és emberi méltóságát azzal, hogy III. rendű felperesről egyedileg beazonosítható képmását, az általa üzemeltetett **internetes oldalon** 2014. december 9-én megjelent „Elegáns éttermet nyitott az anyagi gondokkal küzdő **N.** kiadójának vezetője” című cikkben hozzájárulása nélkül felhasználta. Kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte az alperest, hogy az általa üzemeltetett **internetes oldalon** 15 napon belül az „Elegáns éttermet nyitott az anyagi gondokkal küzdő **N.** kiadójának vezetője” című cikk elején a cím fölötti részben, a cikkel azonos betűmérettel jelentesse meg a bírósági ítélet rendelkező részét mindaddig, amíg a cikk az oldalon elérhető.

A bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül I. rendű felperesnek 500.000 forintot, II. rendű felperesnek 200.000 forintot, III. rendű felperesnek 300.000 forintot és ezen összeg után 2014. december 9. napjától a kifizetés napjáig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű évi késedelmi kamatát, továbbá 50.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 72.000 forint kereseti illetéket.

A Ptk. 2:43. § d) pontja, 2:45. § (1)-(2) bekezdése, 2:48. § (1) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdése és 2:52. § (1), (2), (3) bekezdése, továbbá a 2:44 § felhívásával bírálta el a keresetet.

II. rendű felperest illetően arra mutatott rá, hogy jogi személyként sem emberi méltósággal, de becsülettel sem rendelkezik, így ebben a vonatkozásban a II. rendű felperes keresete alaptalan.

Az alperesi cikkben szereplő közléseket illetően megállapította, hogy azok tényállítások, érdemben vizsgálható volt, hogy a felperesek jóhírnévének megsértésére alkalmasak-e. A valótlan híresztelések a felperesek keresete szerint arra vonatkoztak, hogy a felperesek a **N.** újság megmentésére érkezett támogatásokból nyitották meg az éttermüket. Az alperes érdemi ellenkérelmében pedig arra hivatkozott, hogy ezen tény a cikkben nem állította, csupán azt írta, hogy ez a szerkesztőségben lévő pletyka. Az elsőfokú bíróság ezen védekezést súlytalannak tartotta, a jóhírnév sérelmét ugyanis nem csak a valótlan tény állítása, hanem annak híresztelése is megvalósítja. Amennyiben a folyosói pletykákat alperes leközi, a valótlan tényeket híreszteli. Nemcsak az állított, hanem a híresztelt tények valóságtartalmáért is fennáll a sajtószerv

felelőssége. A perben **Sz.Sz.** tanú vallomása alátámasztotta, hogy a **N.** újságírói közül ketten osztották a cikkbeli vélekedéseket, azonban a híresztelt tények valóságtartalmát az alperes nem bizonyította. Erre tekintettel megállapítható volt, hogy alperes a cikkében olyan tényeket híresztelt, amelyek valótlanok és a felperesek jóhírnevét sértették.

A jóhírnév sérelme mindhárom felperes vonatkozásában megállapítható volt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint. A cikk név szerint említi I. rendű és a III. rendű felperest, valamint az éttermet üzemeltető II. rendű felperest. A cikk állításai elsődlegesen I. rendű felperesre vonatkoztak, ezt azonban a sérelemdíj mértékénél vette figyelembe. Osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy az alperes a **N.** újság rossz anyagi helyzetének és a felperesek étterem nyitásának, mint valós tényeknek a párhuzamba állításával, azok közötti kapcsolatteremtéssel a valós tényeket olyan hamis színben tüntette fel, amelyek az általa híresztelt valótlan tényekkel összezsengnek. Ezzel pedig a jóhírnév megsértését megvalósította. A keresetükben felperesek azt is sérelmezték, hogy az alperes cikkében azon valós tény is hamis színben tüntette fel, hogy az I. rendű felperes **T.-T.Gy.-nek** a családi kapcsolatára tekintettel már a **N.-nél** is adott munkát és az étteremben is érdekelt. A cikk ezzel kapcsolatos állításainak valóságtartalmát I. rendű felperes nem vitatta, de sérelmezte a pikáns jelzöt és hogy a cikkíró nem tette hozzá **T.-T.Gy.** munkavégzésének ingyenességét. A bíróság álláspontja szerint, a pikáns szó használata nem terjeszkedik túl az újságíró szabad véleménynyilvánítási jogán, indokolatlanul nem bántó, nem sértő, az ingyenesség vonatkozásában pedig a perben bizonyítási indítványt az I. rendű felperes nem ajánlott fel.

Az alperes azon hivatkozása miszerint I. rendű felperes a **N.** kiadójaként közszereplőnek tekinthető, ezen tevékenységgel kapcsolatosan fokozott tűrési kötelezettsége van, nem megalapozott. Az alperesi cikkben ugyanis az alperes nem az I. rendű felperesnek, mint kiadó ügyvezetőjének ezzel kapcsolatos tevékenységét kritizálta, hanem az I. rendű felperest, mint magánembert hozta összefüggésbe azzal, hogy egy másik, ügyvezetése alatt álló Kft. milyen pénzeszközök felhasználásával nyitott éttermet.

III. rendű felperes képmáshoz való jogának megsértésével összefüggésben a Ptk. 2:48. § (1) bekezdését hívta fel, mely szerint a képmás felhasználásához az érintett személy beleegyezése szükséges. A beleegyezésnek kifejezettnek kell lennie. A cikk mellett szereplő III. rendű felperesről készült fényképfelvétel kitakarással vagy anélkül jelent-e meg, felek között e körben vita volt. A bíróság bizonyítékként elfogadta a felperesek keresete mellékleteként becsatolt internetről kinyomtatott cikket, amelyhez készült fényképfelvételen III. rendű felperes kitakarás nélkül látható. Alperes által becsatolt kipixelezett változatot a bíróság nem tudta hitelt érdemlően bizonyítékként elfogadni, mert a felek közül az alperes az, akinek a **internetes oldal** üzemeltetőjeként, fényképfelvétel birtokosaként módjában állt azt utólag megváltoztatni. Megállapította, hogy III. rendű felperes a fényképfelvételen teljes bizonyossággal felismerhető, egyedileg beazonosítható. Az alperes a perben III. rendű felperes részéről a fényképfelvétel elkészítésére, megjelentetésére vonatkozó beleegyezést nem igazolt. A felvételt készítő **Sz.Sz.** tanú maga is akként nyilatkozott, hogy nem közölte III. rendű felperessel, hogy készített róla egy fotót és az meg fog jelenni. III. rendű felperessel azt közölte, hogy az étteremről, annak cégtáblájáról készíti a felvételt. Elismerte, hogy III. rendű felperes tulajdonképpen véletlenül sétált bele az általa éppen a cégtábláról készített felvételbe, ekként III. rendű felperesnek tudomása sem volt annak elkészültéről, annak elkészítéséhez hozzájárulását nem adta meg.

III. rendű felperes keresetében azonban nem a felvétel elkészítését, hanem a felvétel felhasználását sérelmezte. A hozzájárulást ehhez sem adta meg, a fénykép megjelenése tudta nélkül történt, így a jogsértés a képmással való visszaélés vonatkozásában egyértelműen megállapítható.

A sérelemdíj iránti kereset elbírálásánál rámutatott arra, hogy a hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem volt szükséges, azt a jogsértés súlyához igazodóan állapította meg. A felperesek közül a jóhírnév megsértéséhez kapcsolódóan I. rendű felperest érte a legnagyobb hátrány arra tekintettel, hogy ő egyben a **N.** Kft. ügyvezetője is, így a **N.** támogatására érkező pénzüsszegek felett ő rendelkezett. Az alperes által híresztelt valótlan tények legnagyobb részben I. rendű felperes jóhírnévét sértették. Köztudomású tény, hogy más vagyonának eltulajdonítása vagy a rábízott vagyonnal történő saját célra rendelkezés, bűncselekményt valósít meg. Ezzel a társadalom negatív értékítéletét vonja maga után. A bűncselekménnyel szerzett vagyonból való részesedés bűncselekményt valósíthat meg, így mindhárom felperesre bűncselekmény elkövetése, abban való közreműködés, annak hasznából való részesedés árnyéka vetül. Azt, hogy a II. rendű felperes fizető vendégei elmaradoztak, a sérelem mértékének körében értékelni nem lehetett, mert az elmaradt haszon címén vagyoni kárként lenne érvényesíthető. Minderre tekintettel I. rendű felperes vonatkozásában a kereseti kérelemnek megfelelően 500.000 forint összegű sérelemdíjat állapított meg. II. rendű felperes vonatkozásában a 300.000 forint összegű sérelemdíjat eltúlzottnak ítélte, 200.000 forint összegű sérelmet talált megállapíthatónak, mivel a II. rendű felperest az alperes által híresztelt valótlan tényállítás részben érintette, másrészt emberi méltósága, becsülete a jogi személynek nincsen. III. rendű felperes kapcsán a bíróság figyelemmel volt arra, hogy a hírnévhez való személyiségi joga ugyan kisebb mértékben sérült, de a képmáshoz való jogát is sértette az alperes. A jogsértésben annyiban érintett, hogy II. rendű alperesi Kft.-ben üzletrésszel rendelkezik, ezért a bíróság 100.000 forint összegű sérelemdíjat tartott megállapíthatónak. A képmással való visszaélés kapcsán pedig arra is figyelemmel volt, hogy alperes a III. rendű felperes képmását utóbb felismerhetetlenné tette, így a jogsértés legfeljebb 1-2 hónapig állt fenn. Erre tekintettel a bíróság 200.000 forint összegű sérelemdíjban marasztalta az alperest. A késedelmi kamat fizetésről a Ptk. 301. § alapján határozott, a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján változtassa meg és a felperesek keresetét utasítsa el. Hivatkozása szerint, a PK 12. számú állásfoglalás értelmében a sérelmezett cikket egészében a szövegkörnyezettel együtt, valóságos tartalmának megfelelően szükséges értelmezni. A cikk fő mondanivalója az, hogy a rossz anyagi helyzetben álló napilap kiadója költséges vállalkozásba kezdett és éttermet nyitott. A cikknek csak egy kisebb részét képezte a felperesek által kifogásolt folyosói pletyka, melyet a felperesek és az elsőfokú bíróság szövegkörnyezetéből kiragadott. Kétségtelen, hogy a perben sérelmezett kijelentések I. rendű és rajta keresztül II. rendű, III. rendű felperesek részében magánéletére vonatkoznak. Ugyanakkor nem lehet attól eltekinteni, hogy az I. rendű felperes, II. rendű felperes ügyvezetőjeként a **M.-en** közismert napilap kiadójának a vezetője, aki saját maga által is elismerten, több alkalommal a nyilvánosság előtt állt ki a **N.** című újság anyagi helyzetével kapcsolatban. Közéleti kérdésnek minősülhet a közéleti szereplők magánéletében bekövetkezett esemény, amennyiben az a közéletben betöltött pozíciójukban történő megnyilvánulásokkal kapcsolatba hozhatók, esetlegesen közéleti megnyilvánulásuk hitelességét kétségbe vonja. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy a cikk részletesen ismerteti az I. rendű felperes, mint a II. rendű felperes ügyvezetőjének az álláspontját, illetve a **N.** szerkesztőség dolgozóinak **egyesülete** elnökének, valamint a **N.** főszerkesztőjének véleményét. Tekintettel arra, hogy a fent kifejtettek szerint, ezen állítások részben közéleti kérdésekre vonatkoznak, nyilvánvalóan közérdeklődésre is tartanak számot, ezért sajtószervként az alperes részéről teljesen jogszerű reakció volt, hogy a saját maga által kiadott sajtótermékben ezzel foglalkozott. Álláspontja szerint, a cikk teljes körűen bemutatja nemcsak a felperesek által elmondottakat, hanem azt a sajtópiaci közeget is, amelyben a cikk megjelenésére sor került. Fenntartotta

a per során előadott érveit, mely szerint a **N.** című újság anyagi helyzetével kapcsolatosan kialakult társadalmi diskurzus részét képezte a felperesek által megnyitott étterem. Alperes a valós tényeket párhuzamba állította, nem igyekezett a valóságot hamis színben feltüntetni. A cikk a maga összességében nem tekinthető valótlan tény rosszhiszemű közléseinek. Az alperes teljes körűen mutatta be és járta körbe az eseményeket, rosszhiszeműsége nem állapítható meg, miután az újságíró a foglalkozása által előírt gondosságot a cikk megírása során egyértelműen tanúsította. Mindezekre tekintettel az állapítható meg, hogy a cikk összességében a felperesekre nézve nem tartalmaz sérelmes közlést.

A fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül (Pp. 253. § (3) bekezdés). Mivel a felek fellebbezéssel az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését nem támadták, az a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, az eljárás során felmerült bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, a helyesen megállapított tényekből okszerű jogi következtetéseket vont le, ekként érdemi döntése is helytálló.

A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A (2) bekezdés szerint, a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. A Ptk. 2:44. § szerint a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja.

Alperes azon érvelése, hogy I. rendű felperes közszereplő, ezért a II. rendű felperesi étterem megnyitása is közügy, a kereset elbírálása szempontjából az alábbi okokból alaptalan.

A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat szerint a közhatalom gyakorlóinak védelmében a véleménynyilvánítás szabadsága a magánszemélyekhez képest csak kisebb mértékben korlátozható. A határozat indokolása rámutat, hogy a kritika határai tágabbak a kormányzat, a közhivatalnokok esetében, a politikusok tekintetében, és valamennyi közszereplő esetében tágabbak, mint a magánszemélyek esetén. A közszereplő fogalma ekként nem egyenlő a közhatalom gyakorlóinak körével, azt a bírói gyakorlat is szélesebben értelmezi. A Kúria **ítéletében** akként fogalmaz, hogy a közszereplés a politikai hatalom gyakorlásánál lényegesen tágabb társadalmi kategória, az is közszereplőnek minősülhet, aki egyéb módon (irodalmi, tudományos tevékenység által) jelenik meg a nyilvánosság előtt, társadalmi kérdésekben alkot véleményt és gyakorol hatást a közösségre. Közszereplésnek, közszereplőnek tehát az tekinthető, ami, illetve aki befolyásolja a szűkebb, vagy tágabb társadalmi életet, a helyi, vagy országos viszonyok alakulását, ami nem csak politikai tevékenységgel, hanem művészet, tudomány, irodalom területén végzett alkotói munkával, de valamennyi olyan tevékenységgel elérhető, amely a közvéleményt alakítja. Közszereplők tehát mindazok, akik közhivatalt viselnek, közjavak kezelésével bíznak meg, tágabb értelemben pedig azok, akik valamilyen szerepet játszanak a közéletben, társadalmi életben (politika, gazdaság művészetek, sport területén).

II. rendű felperes gazdasági társaság, közjavak kezelésével járó tevékenységet nem végez, míg III. rendű felperes a társadalmi élet alakulását befolyásoló

szerepet a peradatok szerint nem tölt be, közéleti tevékenysége nincsen, személyiségi jogaik erre tekintettel a Ptk. 2:44. § alapján nem korlátozhatóak.

Kétségtelen, hogy a **N.**, mint nagy múlttal rendelkező sajtóorgánus működése, gazdasági helyzete közügy, a finanszírozási kérdésekben a nyilvánosság elé lépő I. rendű felperes a társadalom széles körét érintő kérdésben vállal szerepet, ezen kérdést érintően tevékenysége közszereplésnek tekinthető, amellyel összefüggésben a véleménynyilvánítás határai is tágabbak. Az alperes jogi álláspontjával ellentétben azonban a közszereplő fokozott tűrési kötelezettsége a társadalom hátrányos megítélésére alkalmas és valótlan tények állítására nem terjed ki. De nem köteles tűrni a közéleti tevékenységével össze nem függő, avagy az emberi mivoltot alapvetően megkérdőjelező kijelentéseket sem, hiszen a személyiségi jogok abszolút szerkezetéből következik, hogy a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése alapján az minden embert megillet, azt mindenki köteles tiszteletben tartani. Ezzel összhangban áll a Ptk. 2:44. § „méltányolható közérdekből” szövegrészét megsemmisítő Alkotmánybíróság 7/2014. (III.7.) határozata, amely rámutat arra, hogy a konkrét esetben felmerülő alkotmányossági szempontok alapján dönthető el, hogy indokolt-e a sajtószabadság korlátozása az emberi méltóság védelmében. Ennek során figyelemmel kell lenni arra, hogy az emberi méltóságból fakadó egyes jogoknak az Alaptörvény önálló rendelkezésben is védelmet nyújt. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés alkotmányos szinten rendelkezik a magánélet és a jóhírnév tiszteletben tartásához fűződő jogról.

A tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása az úgynevezett „bizonyíthatósági teszt” alapján valósul meg (BDT2012. 2653.). Tény a való világ azon objektív – az emberi tudattól függetlenül – mozzanata, amely a múltban, vagy a jelenben érzékelhető jelenség, állapot, esemény, történés, vagy cselekvés, ekként valósága bizonyítással igazolható. A véleménynyilvánítás ezzel szemben szubjektív kategória, valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet, következtetés, valóságtartalmára tehát bizonyítás nem folytatható le.

Alperes álláspontjával ellentétben a cikk tartalmi mondanivalója nem csupán a **N.** nehéz anyagi helyzetét állítja párhuzamba az I., II. és III. rendű felperesi étterem megnyitásával. Önmagában annak kifejezésre juttatása, hogy I. rendű felperes a lap jelentős gazdasági problémái miatt anyagi támogatás érdekében a nyilvánossághoz fordult, ugyanakkor ügyvezetése alatt álló cég elegáns éttermet nyit, a valós tények olyan csoportosítása, amely az olvasókat következtetések levonására indíthatja, ez azonban értékelhető egyfajta alperesi értékítéletnek. Alperes által megjelentett cikk mondanivalója azonban nemcsak ezt közvetíti, hanem azt a bizonyítással alá nem támasztott tény is híreszteli, hogy az étterem a **N.** megmentésére érkezett támogatások egy részéből nyithatta meg a kapuit. Ezen állítás valóságtartalmára bizonyítás folytatható le, így tényállításnak tekinthető.

Kétségtelen, hogy a cikk az I. rendű felperes, majd a **N. egyesületének** elnöke, **M.K.**, továbbá a **N.** főszerkesztője, **N.P.** nyilatkozatát is tartalmazza. Az állandó bírói gyakorlat alapján az általános személyiségi jogi perekben is alkalmazandó a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a kifogásolt közléseket a maguk egészében kell vizsgálni, nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell megítélni. A közlemény egymással összetartozó részeit egymással összefüggésben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

A cikk részletesen, kivastagított betűszedéssel elemzi a II. rendű felperes tulajdonosi szerkezetét. Közli, hogy annak tulajdonosa I. rendű felperes két lánya, korábban pedig a **N.-ben** dolgozó titkárnő volt. A cikk ugyan már az első bekezdésben utal arra, hogy a folyosói pletykákat az érintettek cáfolták, a cikk harmadik bekezdésében azonban kifejti, hogy az üggyel kapcsolatban több

érdekességre bukkant, amely az olvasót azon következtetés levonására indítja, hogy a híresztelt tényállítás valós. Az I. rendű felperes **N.-nél** betöltött szerepe és az étterem működtetése közötti összefüggést azzal erősíti a cikk további soraiban, hogy az étteremben I. rendű felperes lányának élettársa, **T.-T.Gy.** is érdekelt, akinek I. rendű felperes a **N.-nél** is adott munkát. A fentiek taglalásával alperes azt a mondanivalót igyekszik alátámasztani, hogy I. rendű felperes **N.-t** kiadó cég ügyvezetői szerepe és az étterem megnyitása között összefüggés van, összességében I. rendű felperes a lap megsegítésére szánt pénzeszközöket részben magáncélokra, II., III. rendű felperesi étterem megnyitására fordítja, amely valótlanságára tekintettel I., II. és III. rendű felperes jóhírnevének sérelmével jár.

Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy alperes az I., II. és III. rendű felperesek Ptk. 2:43. § d) pontjában, és III. rendű felperes 2:43. § g) pontjában foglalt személyiségi jogait megsértette, ezzel összefüggésben a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a), b), és c) pontjában foglalt felróhatóságtól független jogkövetkezményeket alkalmazta. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű sérelemdíj összegével is.

A sérelemdíj tekintetében a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint, ennek feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges. A Fővárosi Ítéltábla 1/2013. (VI.17.) határozatával elfogadott Polgári Kollégium vélemény 7. pontja szerint a sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jog védelmet nyerjen, egyúttal a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. A sérelemdíj intézménye a személyhez fűződő jogok megsértésének vagyoni elégtétellel való közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetés. A kompenzációra és elégtételre való törekvés a jogvédelemre szoruló sértettnek, míg a büntetés a jogsértésnek szól (visszatartási cél).

A sérelemdíjjal elérni kívánt vagyoni elégtétel tágabb kategória, mint a nem vagyoni kártérítés kompenzációs célja, mert a sérelmet szenvedett félben a jogsértő magatartás miatt elszenvedett hiányérzeten, veszteségérzésen túl magában foglalja a jogsértés társadalmi elítélését is. Ezért a sérelemdíj összegének meghatározásánál az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget a jogsértés tárgyi súlyának, alperesi felróhatóságnak és a sérelemdíj magánjogi szankció jellegére is figyelemmel az általa meghatározott mértékű sérelemdíj leszállítására a Fővárosi Ítéltábla jogi lehetőséget nem látott.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság a pertárgyérték meghatározása során, ezért az alperes által megfizetendő kereseti illeték tekintetében is. Ha ugyanis ugyanabban a perben több felperes érvényesíti követelését, a Pp. 25. § (3) bekezdése alapján a követeléseket a pertárgy értékének megállapításakor össze kell adni. Ennek megfelelően a pertárgyérték felperesenként 600.000 forint, összesen 1.800.000 forint. A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték összege ezért 104.000 forint, melyet a túlnyomó részben pervesztés alperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján viselni köteles.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit az eljárási illeték tekintetében részben megváltoztatta, a per fő tárgyát illetően pedig annak helyes indokai alapján a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Miután alperes a másodfokú eljárás során pervesztes volt, a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a le nem rótt fellebbezési illetéket külön felhívásra az állam javára köteles megfizetni, míg felperesek javára a másodfokú eljárás során a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésben meghatározott mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére köteles.

Budapest, 2016. február 2.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.	. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül: Utasi Ferencné írnok